

РОБЪРТ ШЕКЛИ

НЕКА КЪРВАВИЯТ УБИЕЦ...

Превод от английски: [Неизвестен], —

chitanka.info

Няма да описвам тези мъчения. Не искам. Просто защото не могат да бъдат описани. Това не се издържа и под анестезия. Аз устисках само защото ония лигльовци не се сетиха да ме питат дали искам да издържа, или не. Моето мнение не ги интересуваше.

Когато всичко свърши, отворих очи и огледах лицата на брамините. Бяха трима. И както винаги, в бели наметала и платнени маски. Казват, че носят маските, за да не прилепят някоя зараза, но войниците знаем — просто скриват лицата си.

Бях натъпкан с анестетици до ушите, затова паметта ми беше верига от дупки. Някакви жалки отломъци от спомени.

— Дълго ли съм на този свят? — попитах.

— Повече от десет часа — отвърна един от брамините.

— Какво стана?

— Нима не помниш? — попита най-високият.

— Все още не.

— Ами твоят взвод — започна високият — беше в траншея 2645Б-4. Сутринта атакувахте траншея 2645Б-5.

— И какво се случи там?

— Покоси те куршумен откос. От новите куршуми — с меки глави... Наистина ли не помниш? Един в гърдите, три в краката. Санитарите те прибраха вече покойник.

— А превзехме ли траншеята?

— Този път не.

— Ясно...

Постепенно действието на анестетиците отслабваше и започвах да си спомням някои неща. Момчетата от взвода. Траншеята. Милата 2645Б-4 ми беше като роден дом — там сме вече повече от година, съвсем готина траншея. Противникът през цялото време се опитва да я завладее и нашата сутрешна лудория си беше всъщност контраатака. Спомних си как куршумът ме съдра — и какво огромно облекчение изпитах в онзи миг...

Тогава се сетих нещо и седнах на операционната маса.

— Чуйте какво, момчета — казах.

— Какво има?

— Крайният срок за възкръсване е осем часа, така ли е?

— Техниката се усъвършенства — отвърна един от тях. — Сега може и след дванайсет часа. За всички ранени, освен за онези със

сериозно увредена мозъчна тъкан.

— Е, какво пък, браво — казах. Паметта ми се проясни окончателно и разбрах какво се е случило. — Този път обаче е станал голям фал.

— Какви глупости дрънкаш, редник? — попита един от тях с чисто офицерска интонация.

— Вижте това — и му показах своя личен жетон. Доколкото можах да видя, онзи се намръщи.

— Дявол да ме вземе! — изръмжа той.

— Излиза, че желанията ни съвпадат — отвърнах.

— Разбираш ли — започна да обяснява другият, — траншеята беше покрита с трупове. Казаха ни, че на всички им е за пръв път. Наредиха ни да ги изправим на крака.

— И вие даже на погледнахте жетоните им?

— Че кога, имахме работа до гуша! Разбира се, много съжалявам, редник. Ако знаех...

— Майната им на вашите съжаления! — прекъснах го аз. — Трябва ми Генералния инспектор.

— Ама ти наистина ли мислиш...

— Мисля! — отсякох. — Не че съм страхотен привърженик на закона — в окопите ни учеха на други науки. Но този път искът ми ще бъде супер! А желанието ми да се срещна с Генералния си е мое право, затова си гледайте работата!

Превключиха в режим на шепот, затова имах възможност да се разгледам. Да си призная, брамините бяха поработили здравата. Е, не като в първите години на войната. Кожата ми беше присадена малко небрежно, усещах някакви нередности в ставите; дясната ръка по-дълга от лявата с цели два дюйма — карали са го през просото. Но общо-взето...

Спряха да си шепнат и донесоха униформата ми. Облякох се.

— Що се отнася до срещата с Генералния инспектор — рече един от тях, — има определени трудности... Виж сега...

Накратко, работата с Генералния не се уреди. Пробутаха ми някакъв червендалест добродушен сержант — от онези опитни момчета, които ти внушават пълно разбиране и съчувствие и успяват да те убедят, че твоята работа е по-проста от проста и значи няма защо да рипаш.

— Какво има, редник? — попита той. — Казват, че правиш панаири само защото са те възкресили от мъртвите?

— Правилно казват — отвърнах. — Дори според военновременните закони простият войник има определени права, както са ни казвали. Или всичко това е дрън-дрън?

— Съвсем не — отвърща. — Чак пък дрън-дрън...

— Своя дълг съм изпълнил — продължавам аз. — Седемнайсет години в строя, от тях осем на фронтовата линия. Три път убит, три пъти възкресен. Според закона, след третото възкресение всеки има правото да си остане труп. При мен случаят е точно такъв, можеш да погледнеш жетона, там всичко е написано. А те пак ме възкресиха! Тези шибани доктори са пълни идиоти. Не искам повече житейски радости, искам да почивам в мир.

— Колко по-уютно е да си сред живите — възразява сержантът. — Докато си жив, все имаш шансове да напуснеш строя. Има ротация, знаеш, макар и бавна — хората не стигат. Но шансове все пак има!

— Аз изтеглих шанса си — казвам. — И предпочитам да умра.

— Обещавам ти, че след шест месеца...

— Искам да издъхна — казвам вежливо. — Според военновременните закони имам това почетно право.

— Така е, никой не го оспорва — отвърща онзи с усмивка. — Но това е войната, стават грешки. Особено на война като тази.

Той се опъна назад и заключи длани на тила си.

— Помня как започна тази каша. Всички си мислеха — натискаш бутона и край. Но и ние, и червените имахме планини от противоракети и те хлопнаха всички ядрени гишета. А когато изобретиха забавителя на верижните реакции, изхвърлиха атомните бомби на боклука.

— Да не мислиш, че не знам тия неща?

— Врагът ни превъзхождаше числено — строго каза сержантът. — И още ни превъзхожда. Само китайците са един милиард! Трябваха нови бойци и лекарите се научиха да възкресяват мъртъвците.

— Знаем бе... Слушай, приятел, аз също искам да победим. Много искам. С цялата си душа го искам. И винаги съм бил добър войник. Но вече ме цапардосаха три пъти и...

— Работата е в това, че червените също започнаха да възкресяват. И сега вече се решава кой кого. Ще победи онзи, който

изкара повече войници. След няколко месеца ще се разбере кой е победил. Значи може човек малко да поостиска и да не се пеняви за тъпотии. Обещавам ти, ще те оставя на мира, ако те фраснат още веднъж. А сега нека да се...

— Искам да говоря с Генералния!

— Е, редник — отвърна не много дружелюбно, — върви тогава в стая 303.

* * *

Отидох във въпросната стая и зачаках. Чувствах се малко неловко заради забърканата каша, война е все пак... Но войникът също има права, дори и по време на война! Маmicата им брамини...

Цяла история е как получиха този прякор. Те не са индуси, още повече пък жреци, а най-обикновени лекари. А думичката „брамини“ им лепнахме, когато в един вестник се появи статия за тях. Тогава това все още беше сензация. Газетарчето, което написало статията, здравата се възхищаваше, че те могат да възкресяват мъртъвци и да ги връщат в строя. Страхотна новина! Та газетарчето включило по този повод и стихове на Емерсън^[1]. Те започваха така:

*„Нека кървавият убиец да вярва,
че много е убил,
а убитите да вярват във смъртта
от кама или кушум —
над врата им се надсмивам аз.
На мен са ми подвластни
орбитите на светилата
и завръщането на мъртвите към живота...“*

Значи така. Не знаеш дали убитият от тебе враг ще си остане труп, или вдругиден ще се върне пак да пуца към твоята траншея. Затова и не знаеш, когато си получиш куршумчето, дали си умрял

непоправимо или не. Стихотворението на Емерсън се казва „Брахма“, затова започнахме да наричаме докторите „брамини“.

Когато те съживят за пръв път, дори ти е някак готино. Все пак по-приятно е да се живее, дори ако вземеш предвид житейските несгоди и тъй нататък. Но когато те убиват и възкресяват, убиват и възкресяват, в един момент ти писва! Започваш да си мислиш, дали пък не прекаляваш с умирачките, и тогава смъртта се оказва нещо като възможност да си отдъхнеш от този безкраен кошмар. Исаш само да не те възкресяват повече, нищо друго.

Вечен покой и нищо друго.

Онези умници горе обаче бързо включиха, че ако войникът бъде често съживяван, това започва да му действа на нервите и подкопава бойния му дух. Затова поставиха граница — не повече от три възкресения на фуражка. След третия път можеш да избираш ротация или спокойна смърт. Препоръчва се второто; опитай да си представиш какво въздействие може да окаже човек, умирал цели три пъти, върху нравствения облик на цивилните. Затова повечето строеващи предпочитат след третото възкресение една стопроцентова смърт.

А мен ме изработиха, възкресиха ме за четвърти път. Аз в общи линии съм патриот, обичам си родината, но това не означава, че ще им търпя номерата до безкрайност!

В края на краищата ме прие адютантът на Генералния, един снажен полковник със стоманен взор. От пръв поглед си личеше, че не понася безобразията. Беше вече осведомен за моя случай и не искаше да губи от скъпоценното си време, затова разговорът беше кратък.

— Редник! — отсече той. — Първо, изказвам искрените съжаления на командването. Второ, излезе нова заповед — тъй като червените са преизпълнили плана за възкресенията, ние нямаме избор. Вече личният състав ще излиза в заслужена почивка след шестото възкресение.

— Но тази заповед е получена след моята фактическа смърт, полковник.

— Тя има обратна сила. Получавате честта да умрете още два пъти за отечеството, редник! Всичко хубаво.

Това беше. И нищо не можеш да направиш с такова върховно безсрамие! Те даже нямат представа какво ни е на нас. Тях едва ли ги

убиват повече от веднъж, затова не разбират как се чувства човек подир четири смърти.

Плюх и тръгнах към траншеята.

Крачех между оградите от бодлива тел с отровни шипове и си размишлявах. Минах покрай нещо грамадно, старателно опаковано с брезент и с надпис „Строго секретно“. Нашият сектор е направо наблъскан със секретни оръжия. Всяка седмица пробутват нещо ново. Може би поне едно от тях ще ни помогне да спечелим тази шибана война.

Но вече хич не ми пука. Спомих си следващите стихове на Емерсън:

*„Всичко, което забравиха хората,
го пазя в безсмъртната си памет;
и мракът ми е безразличен,
както и сиянията на звездите.
За какво са ми стенанията на боговете,
отхвърлени от вас с презрение?
За какво ми е вашата суетност
и вашето срамежливо разкажание?“*

Добре казано. Точно така се чувства човек, който четири пъти е хвърлял топа. Всичко ти е безразлично и не обръщаш внимание на нюансите. Не съм циник, просто след четвъртото възкресение възгледите ти за света и за големите въпроси на битието доста се променят.

Накрая се добрах до старата родна 2645Б-4 и потупах момчетата по рамената. Оказва се, че утре сутрин отново минаваме в настъпление. Реших: сега му е времето!

Да не си мислите, че ще хукна като тъпанар с гърдите напред — глупости. Ако ме питате, аз вече достатъчно пъти умирах. Този път ще трябва да умра гарантирано, без никакви левашки грешки!

* * *

Още с първите слънчеви лъчи се промъкнахме между бодливите ограждения и минираното поле до неутралната зона между нашата траншея и 2645Б-5. Атакувахме един батальон, затова бяхме заредили пушката с куршуми тип „бумеранг“. Промъкнахме се дяволски близо до вражеските позиции, преди противникът да ни усети и открие огън.

Сражавахме се мъжки за всеки дюйм. Наоколо момчетата измираха като мухи, пък аз не получих дори драскотина. Даже започнах да си мисля, че този път май най-последно ще превземем траншеята и аз ще остана сред живите...

И точно тогава ме цапардосаха. С разкъсващ куршум. Точно в гърдите. Смъртоносно, грешка няма. След такава история няма мърдане. Е, който иска, да оцелява, но не и аз. Аз трябва да съм сигурен, че този път няма да ме възкресят. Затова се изправих и хукнах напред, използвайки оръжието си като патерица. Изминах цели петнайсет ярда през такава плътна пелена от куршуми, каквато не сте сънували. И ето, най-сетне — точно това! Няма грешка — разкъсващ куршум право в мутрата! За частица от мига усетих как черепът ми се пръсва на парчета и вече бях напълно сигурен, че съм в безопасност. Брамините нищо не могат да направят при сериозни рани в мозъка, а моите бяха дяволски сериозни.

После умрях.

* * *

Когато дойдох на себе си, пак видях белите халати и маските на брамините.

— Дълго ли бях в отвъдното? — попитах.

— Два часа.

Тогава си спомних подробностите.

— Ама на мен ми пръснаха черепа!

Маските се изкривиха, значи брамините се хият.

— Секретно оръжие — каза един от тях. — Разработваме го почти три години. Десклемберът вече работи — това е огромен успех!

— Тъй ли?

— Медицината най-последно получи възможност да лекува сериозни травми в главата — продължи браминът. — Както и всякакви

други. Вече можем да върнем в строя всеки войник, ако от него са останали повече от седемдесет процента. Трябва само да събереш парчетиите и да ги пуснеш в десклембера. На практика нашите загуби в жива сила се свеждат до нула. Това е истински поврат в хода на войната.

— Направо страхотно! — казах.

— Между другото — рече браминът, — награден си с медал. За проявен героизъм пред лицето на врага дори подир смъртта.

— Урааа! — изкрещях. — А превзехме ли 2645Б-5?

— Превзехме. Вече се подготвя настъпление към траншея 2645Б-6.

След няколко минути ми връчиха униформата и аз се върнах на фронтната линия. Всичко се оказва по-кофти, отколкото си го представях. Май ще трябва да се уча да се радвам на живота. Какво пък — както се казва, ще го вкусим в цялото му многообразие.

Остава ми да умра само веднъж. Ще бъде за шести път. За последно.

Седя и чакам новата заповед.

---

[1] Ралф Емерсън (1803–1882) — американски есеист, философ и поет. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.